

od autorky
bestselleru
ZLATOKOPKA

NAPRAVENÁ

LUCIA SASKOVÁ

motto román

Napravená

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.motto.cz
www.albatrosmedia.cz

Lucia Sasková
Napravená – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA** a.s.

NAPRAVENÁ

LUCIA SASKOVÁ

Praha 2017

Přeložila Eva Macháčková

*Tento příběh je smyšlený. Jména, osoby, organizace, místa
a události jsou výplodem autorčiny fantazie a neodpovídají realitě.*

JE TO ZVLÁŠTNÍ POCIT, ocitnout se v tom záhadném duševním i fyzickém stavu, ve kterém nejste schopni fungovat, pohnout kteroukoli částí těla, otevřít oči ani si uvědomit, co se s vámi vlastně děje. Všichni mluví o černém tunelu, na jehož konci je světlo. Ale co s tím, když se v té tmě nedokážete ani pohnout? Ohlédnout se, jestli ten světlý bod opravdu existuje. Prý vás k němu táhne neznámá síla. Má mi tam být příjemně a má mě obklopotvat neuvěřitelný klid a ticho. Bla, bla, bla. Nic takového. Možná nejsem vhodná kandidátka na cestu do nebe. A možná ani do pekla. Proto mě nechal ten, který o tom rozhoduje, trčet někde uprostřed. Neschopnou uvažovat, rozhodovat, případně slibovat možné i nemožné, jen aby mě zbavil hříchů. Moje duše bloudí v nekonečném zmatku a neumí se rozhodnout, kterým směrem jít. Nemá nikoho, kdo by do ní aspoň jemně štouchnul jako do balonu poletujícího mezi záhony růží s trny a příjemně měkkým anglickým trávnikem, na kterém se ještě třpytí ranní rosa. Navzdory všemu si nic z toho neuvědomuji a v podstatě mi je fajn. Nemyslím na nic, hlavu mám úplně prázdnou, nevnímám klid ani neklid, světlo ani tmu...

///

Hlas? Slyším hlas? Odkud přichází? Poslouchám pozorněji, téměř ani nedýchám, aby mi nic neuniklo. Jako by zazníval odněkud vysoko nade mnou. Anebo hluboko pode mnou? Z nějaké vzdálené černé místnosti? Co to

říká? Neslyším dost dobře, abych rozeznala slova. Někdo mluví plynule a klidně. Do řeči mu pravidelně skáče pípání, které slyším výrazněji než cokoli jiného. Je to nepříjemný zvuk. Nechci ho poslouchat! Zaostřování sluchu někam do neznáma mě za několik sekund úplně vyčerpá. Je mi příjemně teplo, cítím se v bezpečí, můžu klidně usnout. Anebo už spím a všechno je to jen sen. Sním tedy dál.

///

Co se to se mnou zase děje? Proč mi už není tak příjemně? Kde to jsem? Nemám pocit, že ležím ve své posteli. Kolem mě už není černočerná tma, nabývá zvláštní odstín šedé. Pronikavé pípání už nevnímám, zvykla jsem si. Cítím však zvláštní vibrace v celém těle. Vlastně počkat, já cítím své tělo? Vnímám svoje paže, nohy, krk, bodavou bolest v levé ruce. Chci otočit hlavu a podívat se, co to je, ale tělo mě neposlouchá. Ze všech sil se snažím udělat nějaký pohyb, ale bezvýsledně. Jsem připoutaná? Zkousím pohnout alespoň prsty u rukou. Zdá se, že se mi to daří. Přes uzouňku škvírku mezi víčky vidím šero, strop, vypnutou neonovou zářivku, osvětlenou slaboučkým odrazem světla pronikajícího bůhví odkud. Opět zkusím pohnout malíčkem. A opět nejsem schopná zkontrolovat, jestli se mi to podařilo. Cítím se jako velryba uvízlá na mělčině. Chci něco říct, nedokážu se však ani zhluboka nadechnout. Bude to sen, určitě. I v něm někdy chce člověk křičet a nedaří se mu to. Přestanu zaostřovat na vypnuté světlo nad sebou, zavřu oči a doufám, že mi znovu bude tak dobře jako předtím.

///

Sedím na horkém písku při západu slunce a nohy mi ochlazují přílivové vlnky. Kolem mě pobíhají lidé, mávají a něco mi říkají. Snažím se zachytit význam slov, ale zbytečně, nerozumím jim. Nerozeznávám ani řeč, kterou mluví. Přemýšlím, jak je anglicky poprosit, aby na mě nemávali, že nevím, co ode mě chtějí, a ať mi nezaclánějí ve výhledu na zapadající slunce. Kazí moji idylku a klid, který nemá být ničím rušený! Už se mi derou slova na jazyk. Kam se však poděly moje hlasivky? Najednou mám sucho v ústech a nedokážu ze sebe vydat jedinou slabiku, jediný zvuk, nic. Jen šepot, který nikdo neslyší a každý překřičí. Po několika pokusech to vzdávám. Ať si tam ty lidičky poskakují. Zkusím se podívat na západ slunce zítra. Přece jen je už pozdě a jsem unavená.

„JEJÍ TĚLESNÉ FUNKCE SE OBNOVILY, mohli jsme odpojit většinu přístrojů. Zdá se, že je vše na dobré cestě. Moudřejší budeme, až se úplně probere a bude moct podstoupit další vyšetření.“

„Děkuji, děkuji vám moc, pane doktore.“

Přemýšlím, komu patří utrápené vzlykání.

„Má silný, zdravý organismus, z nejhoršího je venku. Zvládne to.“

Mluví o mně? Já přece všechno slyším a vnímám!

„Kdy se asi probere?“ Uslyším další neznámý hlas.

„Těžko říct. Její mozek pracuje, je velice pravděpodobné, že nás vnímá i v této chvíli. Můžete na ni mluvit, každé slovo, laicky řečeno, nutí její hlavu pracovat, a tím urychluje její přirozené probuzení.“

Nadechnu se, chci se k tomu taky vyjádřit, hlasivky však stále nefungují. Přestávám se snažit... Hlasy utichly.

Opět vnímám pravidelný pípavý zvuk, ale jako by ho někdo dal hlasitěji. Dokážu i dnes pohnout malíčkem? Jasně, jen mi ho něco svírá. Něco příjemného a teplého. Ruka! Hladí mě něčí ruka! Je to máma? Snažím se tu ruku stisknout, ale netuším, jestli se mi to podařilo.

„Jsem tady,“ zašeptá ten člověk téměř neslyšně a mačká mě dál.

„Pohnula rukou! Je možné, že pohnula rukou?“ ptá se.

„Poslední dny dělá obrovské pokroky.“

„Můžu tady ještě chvíli zůstat?“

„Jistě.“

Slyším, jak se potichu zavírají dveře.

„Všechno bude dobrý.“

Po tváři mě hladí ruka. Najednou nejsem zmatená, cítím se v bezpečí. Ať je to kdokoliv, mohl by se v mých snech objevovat častěji.

Podle všeho se opět otevřely dveře – na tváři jsem ucítila závan vzduchu. Chtěla bych vědět, kdo vešel dovnitř, ale nemůžu otevřít oči. Ani se o to nepokouším, protože vím, jak mě to vyčerpává. Chci si ještě užít blízkost toho člověka a jeho uklidňujících doteků.

„Co ty tady děláš?“ Ne. Moji ruku už nehřeje teplá dlaň. „Může za ní chodit pouze její rodina, a pokud vím, to ty nejsi.“

„A ty jsi co? Její otec?“ Postřehnu v hlase ironii. Ve stejném hlase, kterému jsem ještě před chvílí pozorně naslouchala a který byl tak něžný.

„Jsem člověk, který má na to, aby se o ni skutečně postaral.“

O koho? O mě? Je třeba se o mě starat?

„Prosím vás, tyhle věci si řešte někde jinde,“ zamíchal

se do rozhovoru další hlas. A po něm se dveře znovu přivřely a zůstalo ticho. Do háje. Chci ještě poslouchat, co se tady děje a kdo o mně mluví jako o nějaké věci, která je na obtíž.

///

O té příjemné teplé ruce a milém hlasu se mi už nezdálo. Vlastně se mi už nezdálo téměř nic. Moje snaha hýbat se rostla. A moje kondice se zlepšovala. Už mě tak neunavovaly pokusy otevřít oči. Zkoušela jsem to znovu a znovu.

PROBŮH, JÁ JSEM V NEMOCNICI? Co se stalo? Infuze? Nesnáším jehly! Tělo jsem měla jako z olova. S obrovskou námahou jsem dokázala otočit hlavu jen o pár centimetrů. Pípačící přístroj jako by se zbláznil, vřískal stále hlasitěji a rychleji. Nešlo mi do hlavy, proč jsem tady, co tady dělám. Cítila jsem se jako pokusný králík v laboratoři, který se omylem probral z narkózy. Vtom vešla sestřička, rozsvítila tlumené světlo a zavřela dveře za doktorem, který vešel dovnitř hned za ní.

„Je sice hluboká noc, ale jsem rád, že vám můžu popřát dobré ráno.“ Usmál se na mě a kontroloval papír, vycházející z přístroje u postele. „Jak se cítíte?“

„Já...“ Bylo pro mě neuvěřitelné, že mi z hrdla opravdu vyšel zvuk. Že mluvím! Každé slovo jsem ze sebe vypouštěla opatrně, zkoušela jsem, jestli to opravdu funguje. „Jako by po mně přešel parní válec.“ Zaostřila jsem pohled na jeho sympatickou tvář. „A navíc ještě couvl,“ dodala jsem zničeně. Lékař se sestřičkou se zasmáli. „Kde vlastně jsem?“

„V soukromé nemocnici,“ odvětil klidně. „Měla jste autonehodu.“

„Autonehodu?“ Auto? Vzpomněla jsem si na zkoušky v autošколе.

„Nepamatujete si?“

„Ne.“ Chtěla jsem zakroutit hlavou, ale nešlo to.

„Víte, jaký je dnes den?“

„Netuším.“

„Rok?“

„Jasně, dva tisíce...“ Z hlasu se mi vytratila sebejistota. „Devět?“ Sestřička se podívala na doktora a já věděla, že to nevěstí nic dobrého. „Počkejte, ne!“ Mysli! Prikazovala jsem si v duchu. Silvestr. Poslední silvestr jsme přece slavili na chatě u Miškina přítele. „Dva tisíce deset.“

„Kolik je vám let?“

„Dvacet dva, bude mi dvacet tři.“ Na tom mě nenachytá, datum vlastních narozenin se nezapomíná.

„Víte, jaké je roční období?“ Instinktivně jsem upřela oči na okno, tma za ním mi však moc nenapověděla.

„Nevím.“ Vzdala jsem to. „Co se se mnou děje? Prosím vás, řekněte mi to.“ Nemusela jsem mít tituly před jménem a za ním, abych věděla, že se na mně lékaři něco nezdá.

„Sestřičko, přineste pacientce léky, prosím.“ Napsal něco do papírů a podal jí je. Když odešla, sedl si na kraj mé postele, prohmatal mi ruce, narovnal je a zeptal se, jestli něco cítím. Potom mi nadzvedl hlavu.

„Jsem celá ztuhlá.“

„To je normální. Jste při vědomí, a to je momentálně nejdůležitější. Nemáte žádné trvalé poškození, jako zázrakem je všechno na svém místě. Tělo se zregeneruje, začneme na tom pracovat, hned jak to bude možné. Zanedlouho budete fungovat jako předtím.“ Povzbudivě se usmál.

„Tak proč jste se tak zatvářil?“

„Budu upřímný. Při nehodě jste utrpěla silný otřes mozku. To byl i důvod, proč jste upadla do kómatu a zůstala v něm dva měsíce, přesněji dva měsíce a tři dny. Teprve před chvílí jste se probrala, takže...“

„Pane doktore,“ skočila jsem mu do řeči, „mě nemusíte šetřit, k věci, prosím.“

Vzdychl, ale přece jen mi jasně a stručně odpověděl: „Je rok dva tisíce čtrnáct a vám není dvaadvacet, ale sedmadvacet let.“

Ztratila jsem řeč. Dívala jsem se na lékaře v nejlepších letech, jak mi hledí do očí a říká mi něco neuvěřitelného. Mysl mi pracovala na plné obrátky a nedokázala jsem ze sebe dostat ani slovo.

„To není možné,“ vykoktala jsem nakonec.

„Bohužel, stává se to. Tento stav však nemusí být trvalý. Teprve teď jste se probrala, zítra může být všechno jinak. Paměť se dokáže nastartovat rychle.“

„A co když ne?“

„Nad tím se zatím není třeba zamýšlet. Jste v dobrých rukou. Ráno vám uděláme všechna potřebná vyšetření a uvidíme. Spát už zřejmě nebudete, ale zkuste odpočívat.“

„Nechci odpočívat.“ Zakroutila jsem prudce hlavou a vzápětí se před mýma očima zatočil celý pokoj i s doktorem.

„Věřte mi, není třeba nikam spěchat.“ Poplácál mě po ruce a vstal.

Nerozuměla jsem, jak může být rok dva tisíce čtrnáct. Jak mi může být dvacet sedm let? Kdo tady na mě narařičil skrytou kameru? Vlastně ne, asi je to jen špatný sen. Špatný sen, nic víc. Není třeba dělat paniku. Horečně jsem se snažila upamatovat se na něco z minulosti. Na cokoliv, co by mi pomohlo dokázat všem, že mi je

dvaadvacet a užívám si bezstarostného mladého života. Kam by se všechny ty roky vytratily? To prostě není možné. Zmocnila se mě panika. Probudím se uprostřed noci v nemocnici, jsem téměř úplně paralyzovaná a přesvědčují mě, že mi je o čtyři roky víc. To nemůže být pravda!

Sestřička se vrátila a do infuze mi přidala něco, po čem jsem se uvolnila. Najednou se mé zoufalé myšlenky rozprchly někam do černé noci.

„Můžu se ještě na něco zeptat?“ Podívala jsem se na sestřičku téměř s úsměvem.

„Jistě.“ Přívětivě čekala na mou otázku.

„Opravdu jsem v nemocnici? A skutečně mi mohlo utéct několik let života bez toho, abych si je pamatovala?“

„Nejsem sice lékař, on by vám to uměl vysvětlit lépe, ale stává se to. Není třeba se ničeho bát, paměť se vám postupně vrátí. Překonala jste těžký úraz, nemůžete chtít všechno najednou. Musíte být trpělivá.“

„Je to zvláštní.“ Trpělivá? No nevím, jestli je to moje typická vlastnost, pomyslela jsem si ironicky.

„Věřím vám, že jste z toho zmatená, ale nejhorší je už za vámi. Hlavní je, že jste naživu. Ostatní už přijde samo.“

Samo? Dělá si srandu? Jak samo? „Kéž byste měla pravdu.“

„Vždyť uvidíte. Odpočívajte, možná se vám podaří usnout.“

„Hm, děkuji.“

///

Až do ranní vizity jsem nezamhouřila oči. Bála jsem se, že usnu a proberu se minimálně ve čtyřiceti. Uklidňující injekce zabrala, bylo mi dobře. O pár hodin později jsem

dokonce mohla hýbat všemi prsty. Možná měla sestřička pravdu. Moje tělo se musí dostat do normálu, a hlava taky. Vedle rozcvičky kloubů na ruku i nohou jsem přemýšlela. Co rodiče? Doufám, že se na mě přijdou podívat. Chodím stále s Robem? S klukem, který byl mým přítelem takříkajíc odjakživa? Jeho tvář a polibky jsem si pamatovala úplně jasně. Poslední setkání s ním však už tak jasné nebylo. Vzpomínala jsem na náš vztah. Nebyl vůbec ukázkový, ani dokonalý, ale já byla příliš hloupá na to, abych ho ukončila. Rád mě porovnával s jinými holkami a stejně rád mi připomínal moje nedostatky. Ignorování mých zpráv a telefonátů, nelogické a přizemní výmluvy, které jsem nenáviděla. Nejednou mi tvrdil, že jiný chlap by se mnou nevydržel. A já tomu věřila. Byla jsem přesvědčená, že on je to nejlepší, co mě v životě potkalo...

///

„Zlatíčko moje, no konečně!“ Máma. Ustrašená, ztrhaná, šedivější a starší. Za ní vešel otec s pracovním kufříkem v ruce. A ještě zřejmě lékař. Mladý, oblečený ještě v civilu, hm, velice hezký chlap.

„Ahoj, mami!“ Objala mě tak vroucně, jak to umí jenom matky. Otec mě s úsměvem chytil za ruku.

„Jak ti je?“ zeptali se téměř současně.

„Už líp. Je mi fajn.“ Doktor si sedl na židli u postele. Upřel na mě jasně zelené oči a z jeho pohledu jsem měla pocit, že je mezi námi důvěrnější vztah, než bývá mezi lékařem a pacientem. Ztratila jsem řeč a chvíli mi trvalo, než jsem opět dokázala vnímat okolí.

„Už bude jen dobře, neboj se,“ přesvědčovala mě máma. „Musíš hodně odpočívat.“

„Mami, prosím tě, odpočívala jsem už příliš dlouho, je

čas vstávat,“ prohlásila jsem energicky, abych ji přesvědčila, že jsem opravdu v pořádku.

„No, nic není třeba přehánět.“ Pohládila mě po ruce.

„Přeji dobré ráno Šípkové Růžence.“ Do nemocničního pokoje vešel doktor v klasickém bílém plášti. „Tak jste se nám probudila, to je skvělé. Už vás ten spánek musel nudit, že?“ zažertoval a popošel k přístroji, na kterém vytiskl nějaký graf. Chvíli se na něj díval a potom dodal: „Tohle už nebudete potřebovat.“ Usmál se na sestřičku a ta přikývla. „Zjevně jste nabrala tolik síly, že jí máte na rozdávání. To je výborné. Přestěhujeme vás z tohoto ošklivého pokoje.“

„Půjdu domů?“ zeptala jsem se asi příliš odvážně.

„Samozřejmě že ano, ale ne hned. Trošku si u nás pocvičíte, prohlédnete si, co tady všechno máme, a potom si vás odvezou. Nenecháme si vás tady věčně, nemusíte mít strach.“ Jeho pozitivní myšlení bylo až nakažlivé. Kéž by takoví byli všichni lékaři. Nejednou jsem se setkala s úplně opačným přístupem.

„Skvělé.“ Moje reakce byla mírně nevraživá, neměla jsem chuť zůstat tam ani o den déle, i když jsem věděla, že v mém případě to bude zřejmě nutné.

„Chce to čas, nebojte se. Až se budete cítit lépe, půjdete domů. Ještě to s námi chvíli vydržte.“ Začal mi prohmatávat ruce i nohy, podobně jako lékař v noci. Posvítil mi do očí, řekl, abych zkusila pohnout rukama, nohama a hlavou, a já s hrdostí zakývala prsty na nohou a na rukou – nechybělo moc, abych mu prostředníkem ukázala neslušné gesto.

„Výborně.“ Usmál se znovu. „Jaké je roční období?“

„Podzim.“

„Rok?“

„Dva tisíce čtrnáct.“

„Kolik je vám let?“

„Dvacet sedm.“ Tytéž lehké otázky.

„Jak se jmenuje tento mladý muž?“ Ukázal na hezkého kolegu sedícího vedle postele.

„Odkud to mám vědět? Jsem vzhůru teprve několik hodin, neznám tady všechny lékaře,“ odvětila jsem, vraštic čelo nad bizarností otázky. Očividně jsem však odpověděla špatně. Víc než špatně. Sedící doktor, jehož jméno jsem v životě neslyšela, se na mě a na lékaře v plášti zmateně podíval. Máma vystrašeně vykřikla a zakryla si rukou ústa. Otec jen mlčky sklopil zrak.

„Co to má znamenat?“ zeptal se nechápavě zelenooký doktor. Anebo praktikant?

„Kolega mě na to upozornil, chtěl jsem, abyste o tom věděl. Poškození mozku, zapříčiněné těžkým poraněním hlavy, vyvolalo amnézii. V tomto případě retrográdní. Nepamatuje si skutečnosti ani události z posledních let. Přesný rozsah jsme ještě nezjišťovali, ale dostaneme se k tomu.“

„Nepamatuje si nic? Jak to, že rodiče zná?“

„Rodiče tady byli vždycky. Časové rozmezí, ve kterém vzpomínky zmizí, bývá různé.“

„Je to trvalé? Už nikdy si nevzpomene?“

„To uvidíme. Je při vědomí ještě příliš krátce. Takže je velice těžké a v podstatě nemožné dělat jakékoli závěry. Po vyšetřeních budeme moudřejší.“

„Bože můj,“ vzdychla opět máma. Ale usmála se na mě. Myslím, že byla spokojená, že jsem na ně dva nezapomněla.

„Žije, neutrpěla žádnou větší újmu. To je teď prvořadá. Všechny vitální funkce jsou v pořádku, věřte mi, ztráta paměti je vedle toho všeho zanedbatelná věc. A nikde není napsáno, že si nezačne vzpomínat. Nejdřív se jí začnou

vynořovat prožité situace jakoby v záblescích a později se jí paměť může obnovit úplně. Chce to jen čas a trpělivost. Jako téměř u všech diagnóz.“

Trpělivost a čas. Všichni už byli jako obehnaná deska. Měla jsem pocit, že si na nic nedokážu vzpomenout. Jako bych se snažila vykopat ze země něco, co v ní nikdy nebylo.

„Pojďte, popovídáme si.“ Doktor v bílém plášti nakonec otevřel dveře a vyprovodil všechny tři z pokoje.

„Vy odpočívajte, později vás vezmeme na ta vyšetření a přestěhujeme do hezčího pokoje. I s hezčí televizí.“ Ukázal na vypnutý přístroj vedle mé postele. Usmál se, já taky, i když pouze ze zdvořilosti. Stále jsem se nedokázala vzpamatovat z toho všeho, co se kolem mě dělo. Díky lékům jsem však byla úplně klidná, navzdory zmatku, který jsem měla v hlavě.

Když se dveře znovu otevřely, vešel dovnitř ten člověk se zelenýma očima a hezkým obličejem.

„Ahoj.“ Usmál se a sedl si na židli, na které jsem ho ještě před chvílí považovala za lékaře. Mlčela jsem. Hleděl mi do očí tak upřeně, že mi to připadalo nevhodné. Cítila jsem se zvláště.

„Vůbec si mě nepamatuješ?“ zeptal se a chytil mě za ruku – příliš intimní gesto od cizího člověka.

Zakroutila jsem hlavou. „Kdo jsi?“

„Jsem tvůj přítel. A jsem až neskutečně šťastný, že se konečně dívám do tvých otevřených očí. Byl jsem tady každý den a čekal na tuto chvíli jako na smilování.“ Pohládl mě po tváři.

Málem mi vylezly oči z důlků. Tohle že je můj přítel? Představila jsem si Roba, který byl pro mě do této chvíle jediným přitažlivým mužem. Automaticky jsem ho v hlavě porovnávala s tímto upraveným voňavým krasavcem,

který mě oddaně drží za ruku a zamilovaně se dívá do mých očí. Radost se ve mně míchala s obavami.

„Tak to jsem nečekala...“ Nevěděla jsem, co na to říct. Nestávalo se mi často, že bych oněměla, to ke mně jednoduše nepatřilo. Stejně tak ke mně nepatřila ani ztráta vzpomínek. Zřejmě se nikdy nedokážu smířit s tím, že v mém životě nastal tak neskutečný chaos.

„Chápu, že jsi z toho všeho v šoku. Já taky. Víím, budeme to mít ze začátku trochu těžké. Ale udělám, co bude v mých silách, abys byla šťastná a zdravá jako předtím.“

„Co bylo předtím? Chci, abys mi všechno řekl.“ V hlavě mi vířilo tolik otázek.

„To se nemusíš bát. Budeme na to mít hromadu času.“

„Nebudeš to mít se mnou jednoduché.“ Zvedla jsem pochybovačně obočí. Ano, ten chlap je krásný, ale pokud chce odejít, ať to udělá radši hned.

„To vůbec nevadí. Po těch nekonečných dnech, cos tady ležela bez pohybu, bez života, napojená na všechny možné i nemožné přístroje, to bude víc než příjemná změna. Málem jsem se zbláznil radostí, když mi zavolali, že ses probírala.“ Jeho slova mi přišla vtipně prohnaná, ale asi bych si měla na takové chování svých blízkých zvyknout.

„Jsi milý.“

Můj přítel se mi začal líbit. Za tu krátkou chvíli mi stihl projevit víc podpory než Robo v průběhu celého našeho vztahu.

„Když budeš něco potřebovat, jen řekni.“

„Díky.“ Pohyb byl pro mě ještě stále velice namáhavý, a tak jsem ho pouze malíčkem pohládila po ruce, ve které držel moji dlaň.

///

Netrvalo dlouho a díky personálu, který se mi dennodenně naplno věnoval, jsem hýbala hlavou i rukama, dokonce jsem se už dokázala posadit. To, čeho jsem si však nedokázala nevšimnout i vleže, byla moje prsa, přesněji jejich velikost, na kterou jsem nebyla zvyklá. Moje pohyby byly ještě velice nejisté, ale povedlo se mi nemotorně strčit ruku pod pyžamo. Panebože! Já mám umělé kozy? Já? Kde jsem na ně vzala? Peníze, odvalu. Jsou fakt veliké. A pevné! A vlastně se mi líbí. Ale přiznávám to potichu, jen tak sama pro sebe.

A právě ty umělé kozy se pro mě staly motivací, abych se co nejdřív dokázala sama posadit a pořádně si je prohlédnout v zrcadle.

„Tvoje postava byla vždycky dokonalá. Staráš se o sebe, cvičíš.“ Přítel mi podal větší zrcadlo, které viselo v koupelně nad umyvadlem.

„Jsou od tebe?“ Odtrhla jsem zrak od svého obrazu.

„Ne, když jsem tě poznal, už jsi je měla.“ Pohládl mě po vlasech. Jeho doteky byly příjemné, lichotily mi a nebylo těžké si na ně zvyknout.

Vešla sestřička. „Návštěvní hodiny pomalu končí. Pan primář chce s vámi ještě mluvit,“ řekla mému příteli a mně pomohla přesednout z postele na vozík. Na nohy jsem se ještě nepostavila. Ani jsem se o to nepokoušela. Důležité bylo, abych nejdřív nabrala sílu do rukou a páteře. Bylo pro mě ponižující být odkázaná na pomoc jiných, a ještě víc ponižující bylo dělat i ty nejchoulostivější úkony za asistence nemocničního personálu.

„Samozřejmě, hned jdu za ním.“ Dal mi polibek do vlasů a odešel. Sestřička mi zakryla nohy dekou a posunula vozík ke dveřím. Každý den jsem končila krátkým rehabilitačním cvičením.

„Za chvíli jsme zpátky,“ oznámila chlapovi sedícímu

před mým pokojem s hlavou schovanou za novinami. Jen přikývl. Nevypadal jako zaměstnanec nemocnice. Na to si mě prohlédl s až příliš velkým zájmem. Velký, holohlavý, nepřitažlivý, v obličeji výraz gorily vybírající vstupné na diskotéce.

Když jsme se vrátili, nebyl tam. A já se poprvé navečeřela jako člověk, za stolem, vlastníma rukama a s příbořem.

„Skvělé. Vaše pokroky jsou opravdu obdivuhodné,“ s úsměvem konstatovala sestřička, když přišla na kontroly a pro podnos s talířem.

„Kdyby se to samé dalo říct i o mé paměti,“ vzdychla jsem zklamaně. Moje hlava totiž nadále zůstávala na mrtvém bodu. Každý mě povzbuzoval, že přijde čas, kdy si vzpomenu. Ale zatím se nic nedělo. V mé mysli se nevyonořil ani náznak vzpomínky, byla prázdná jako černá díra. Každý pokus na něco si vzpomenout byl pro mě zklamáním.

„Máte kolem sebe skvělé lidi. Až přejdete do domácí péče, bude to jiné. Vždyť právě na známých místech se vzpomínky vrací nejčastěji.“

„Proč tedy už nejsem doma?“

„Ještě musíte nabrat sílu. Abyste dokázala pokud možno samostatně fungovat.“

„A to bude kdy?“

„Se svým přítelem máte hodně společného.“ Zasmála se.

„Jak to myslíte?“ nechápavě jsem se zeptala.

„Ptá se nás téměř denně na to samé.“

„A odpověď?“ I když mě potěšil jeho zájem, moje otázka byla pro mě důležitější.

„Nic není třeba unáhlit. Dočkáte se.“ Upravila polštář a přikrývku na posteli a pomohla mi přesednout si. Poda-

la mi ovládač od televize, přisunula blíž stolec s minerálkou a sladkostmi a zatahla látkové žaluzie. „Kdyby něco, zazvoňte.“

Většinou nebylo potřeba. Za pár hodin vždy přišla, pomohla mi do koupelny, v koupelně, napolohovala mi postel k pohodlnému spánku a dala mi léky. Nebylo tomu jinak ani v ten den. A já jsem klidně usnula v době, ve které jsem kdysi teprve přemýšlela, co s načatým večerem.

Zdalo se mi o tom chlapovi s novinami před mým pokojem. Byl to zvláštní sen. Jako bych ani nebyla jeho součástí, a přece jsem všechno sledovala. A slyšela jsem prudkou hádku dvou mužů. Nekřičeli, jen mluvili tak nahlas, že se je nedalo neslyšet.

„Na tohle nemáš právo!“

„Ty víš hovno o tom, na co já mám právo!“

„Co chceš dělat? Myslíš si, že ti to celé jen tak projde?“

„Tebe vůbec nemusí trápit, co já budu dělat. Dávej si pozor, aby tebe něco nepřejelo...“

„Myslíš si, že ti patří celý svět?“

„Nemyslím, ani náhodou, tebe z něj dokážu ale velice rychle odstranit. Nevíš, čeho jsem schopný, neznáš mě. A věř mi, ty tolik peněz nemáš.“

Do hádky se zamíchal ženský hlas. „Zbláznili jste se? Ty řeči si odpusťte, cirkus můžete dělat venku, ale ani náhodou ne tady!“

„Já jen vysvětloval tady tomuhle mladému pánovi, že je už dávno po návštěvních hodinách.“

„To je pravda, nemáte tady co dělat, odejděte, prosím.“

Najednou ticho. Tma. A já se propadám do ještě hlubšího spánku. Budím se až později na zvuk otevírání dveří a proužek ostrého světla pronikajícího z chodby. Můj přítel si sedá k posteli.

„Co tady děláš?“ šeptám zmateně.

„Nemohl jsem spát. Chci, abys už byla doma.“

„My bydlíme spolu?“ Ani ve snu mě nenapadlo, že se z nemocnice nevrátím k našim, do svého dětského pokoje.

„Jasně, místo postele máme letiště, a bez tebe jsem byl už příliš dlouho, aby se mi tam dobře spalo.“

„Tady se ti bude spát líp?“ Nechápatě jsem na něj zaostřila ve tmě.

„Půjdu, až usneš. Nevadí ti to?“

Moje pocity byly víc než smíšené, ale ne, v podstatě mi to nevadilo. „Ne, jsem ráda, že jsi tady. Možná nebudu mít ty divné sny.“

Políbil mě. Už ne přátelsky na tvář, ani něžně do vlasů. Položil měkké rty na má ústa. Jemně. Váhavě. Ale zároveň odhodlaně.

„Tak dobrou noc.“ Byla jsem pod vlivem léků tak ospalá, že jsem se nezmohla na reakci. Jeho polibek však v okamžiku odehnal všechny myšlenky na špatné sny. Držela jsem ho za ruku pevněji než kdykoli předtím.

„Frajer?“ Uslyšela jsem, jak ho někdo budí a on pouští moji ruku. „Můžeš, prosím tě?“ Spala jsem však příliš tvrdě na to, abych se probrala.

///

„Kdo je to?“ Ukázala jsem na dveře. Musela jsem se zeptat, protože tam byl i ráno, když jsem odcházela v průvodu sestřičky na masáž, i odpoledne, když jsme šly na vodoléčbu. Opravdu jsem si nemohla nevšimnout jeho oddanosti. Věděla jsem, že nejsem v naší fakultní nemocnici, ale v soukromém zařízení, kam mě můj přítel, k mému údivu velice slušně... ehm, nazvěme to zabezpečený, dal

ihned po stabilizaci mého stavu přeložit. Prozradila mi to máma. Prý chce pro mě jen to nejlepší. Neměla jsem důvod jí nevěřit. Ale osobní strážce určitě nebyl standardní výbavou pokoje.

„Je to Maťo.“ Frajer se zmateně podíval na zavřené dveře pokoje.

„Kdo je Maťo?“ Nechápatě jsem zvedla obočí.

„Můj obchodní parťák, pracujeme spolu.“ Usmál se. Já ne.

„Prosím tě, řekni mi otevřeně, co tady dělá.“

„Je tady pro tebe. Víš, nemůžu u tebe být pořád. Maťovým úkolem je dohlížet na to, aby lékaři i sestřičky plnili povinnosti na sto procent. Cokoli budeš potřebovat, řekneš mu to.“

„Ale já nic nepotřebuji. Nic, kvůli čemu tady musí pořád být.“

„Nezlob se, není to nic osobního, jen jsem prostě klidnější, když je tady.“

„Opravdu to není nutné,“ snažila jsem se ho přesvědčit.

„Maťo ti pomáhal i předtím. Nikdy jsi s tím neměla problém. Nemyslel jsem si, že by ti to mohlo vadit.“

Vlastně nevadilo. Jen mi to nedávalo smysl. Protože mi však smysl nedával ani bezpočet dalších věcí, nevracela jsem se k tomu. V mé hlavě pulzovaly úplně jiné myšlenky a starosti než nějaký bezkrký chlap jménem Maťo, trávící dny na nepohodlné židli před mým pokojem.

Některé dny se vlekly, jiné letěly neuvěřitelně rychle. Chodili za mnou rodiče, chodil za mnou Frajer a kruh pravidelných návštěv uzavíral Maťo, který mě hlídal jako oko v hlavě. Užívala jsem si Frajerovy náklonnosti. A ne... nevzpomněla jsem si na nic. Nejednou se smál, že je to jen a jen dobře. Že vlastně může napravit to, co jsem na něm odjakživa neměla ráda.

„Co například?“ zeptala jsem se ho jednou odpoledne, když jsem s chutí jedla už třetí zákusek z krabice, ve které mi je přinesl.

„Nevím, jestli bych to měl přiznat.“ Usmál se a upřel na mě zrak. Už jsem dokázala neuhýbat pohledem. A opětovat mu úsměv s nadějí, že je aspoň z poloviny tak sexy jako ten jeho. Což bylo absolutně vyloučené.

„Ale no tak,“ zasmála jsem se.

„Je to příliš velké riziko. Kdybych ti to všechno řekl, tak se zhrozíš a utečeš přede mnou.“ Dramaticky snížil hlas, téměř šeptal.

„Tak útěk mi opravdu ještě nehrozí. Měl bys to využít.“ Vzdychnula jsem a podívala se na vozík u postele. Nohy mě ani po rehabilitacích jaksi nechtěly poslouchat.

„A možná by ses překonala a jen by se za tebou zaprášilo.“

„Každopádně to zkus.“ Mrkla jsem na něj mile, bez náznaku flirtování. Koketovat s muži jsem nikdy neuměla, sebevědomí, kterým jsem disponovala, mi to jaksi nedovolovalo.

„Ponožky v obýváku,“ vyšlo z něj s těžkým povzdechem, jako by mi říkal o zločinu, který v minulosti spáchal.

„Prosím?“ Růžový punčový řez mi vypadl z ruky do krabice. „Tohle nemyslíš vážně!“ Rozesmála jsem se.

„Teď se směješ, ale víš, co jsem si za ně už vyslechl?“

Opravdu jsem si to neuměla představit. Sama jsem nikdy nebyla bůhvíjak pořádkumilovný typ.

„Ty kriminálníku. Co ještě?“

„Zvednuté prkýnko na záchodě.“ Teatrálně si zakryl obličej rukama. „Drobky v posteli!“

„Neomluvitelné!“ Smála jsem se. Opravdu a upřímně. Asi poprvé od nehody.

Frajer se na mě nakonec něžně podíval. „Už abys byla doma.“

Vlastně jsem neměla ani ponětí, co to pro mě bude znamenat. Být doma. Doma jsem byla ve svých vzpomínkách jen u našich, v malém skromném bytě, ve svém pokoji se skříní, zrcadlem, toaletním stolkem, zelenými zdmi a množstvím fotografií nalepených všude, kde se dalo a čím se dalo, nejčastěji žvýkačkami. Měla jsem svůj pokoj ráda. Ale zelené oči tohoto člověka s tak nepřirozeně arogantním sexy úsměvem mě opravdu velice rychle přesvědčily, že doma jsem už asi někde jinde. A kupodivu mi to vůbec nevadilo a těšila jsem se. Můj život je zjevně mnohem lepší, než byl ten, na který mi zůstaly vzpomínky.

„A co práce?“

„Práce?“ Udiveně zvedl obočí.

„Nechodila jsem do práce?“

„Ty nepotřebuješ chodit do práce.“

„Vůbec?“ Svráštla jsem čelo.

„Na co?“ Usmál se hrdě. A opět mi byl život s ním o něco sympatičtější. „Máš dost svých starostí. A já se o tebe rád starám.“

Sedl si vedle mě na postel, vzal mi z ruky poslední kousek růžového zákusku a vložil si ho do úst. „Nemám rád punčáky,“ poznamenal zhnuseně.

„Super, zůstane mi víc.“ Spokojeně jsem zavřela krabici.

„Ale mám rád tebe. Koupím ti jich, kolik budeš chtít.“

„A naroste mi zadek.“

„Chodíš cvičit, to nehrozí.“

Ze své záliby trávit čas ve fitku jsem byla překvapená. Jakýkoli pohyb byl pro mě vždy spíš noční můrou než něčím, do čeho bych se pouštěla dobrovolně.

„No, teď jsem toho zanedbala asi dost.“ Obrátila jsem oči v sloup.

„Pro mě budeš vždycky krásná.“ Naklonil se ke mně a já se těšila na sladký punčový polibek, když do pokoje vešel Maťo.

„Už je zase tady...“ Frajer okamžitě vstal, jako by někdo vystřelil, a chvatně odešel.

„Kdo? Kdo zase je tady?“ zakřičela jsem už jen k zabouchnutým dveřím nemocničního pokoje. Prokleté nohy. Za běžných okolností bych vyskočila z postele a sama bych se šla přesvědčit, kdo tam „už zase“ může být. Chtěla jsem to aspoň zkusit, ale marně. Moje síla a reflexy v nohou byly opravdu ubohé. Zlostí jsem praštila pěstí do deky, kterou jsem byla zakrytá. Vtom se otevřely dveře a vešla máma.

„Ahoj, zlatíčko.“ Spěchala k posteli i s plnou taškou sladkostí a ovoce.

„Mami? Můžu se na něco zeptat?“

„Jistě.“ Začala vykládat věci na stolek a do skříňky. Vlastně jako vždy, když jsem se chtěla na cokoli zeptat. Jako by se mi nedokázala dívat do očí.

„Řekni mi něco o Frajerovi.“

„Co tě zajímá?“ Zdá se mi to, nebo byla zaskočená?

„Nevím, cokoli.“

„Miluje tě. To je nejdůležitější.“

„Ale jaký je? Kde jsme se seznámili? Zajímá mě úplně všechno!“

„No ty jsi ho taky vždycky milovala. A pokud vím, tak jsi do nikoho tak zblbnutá nebyla.“ Usmála se. Já taky. Možná jsem se i začervenala, s mámou jsem takovéto rozhovory nikdy nevedla. Aspoň pokud mi paměť sahala. Zjevně však nebyla ve své kůži. Zřejmě jsme s upřímnými ženskými rozhovory nikdy nezačaly.

„Skutečně?“

„Je to dobrý kluk. A má hodně peněz, může ti dát cokoliv, na co si vzpomeneš. Vždycky jsi s ním byla spokojená a šťastná.“

To mi stačilo. Nechtěla jsem mámu trápit detaily, zřejmě je sama neznala.

„Asi máš pravdu.“ Komu jinému by máma přála zajištěného chlapa, pokud ne své jediné dceři? Zejména když jsme nikdy neměli na rozhazování.

„A k tomu je takový fešák! Co víc si můžeš přát?“ Pohlédla mě po ruce a dodala: „Moravské, tvoje oblíbené.“

A fakt. Z umělohmotné dózy vytáhla to nejlepší, co školní jídelna, ve které dennodenně tvrdě pracovala, dokázala vyprodukovat.

„Bože, mňam! Chuť těchhle koláčů je nezapomenutelná. Tu bych si pamatovala vždycky.“

„Když jsem je brala, byly ještě teplé.“

„Určitě je pak sním, ale teď jsem dojedla zákusky od Frajera.“

„Tak jsem sem spěchala, a stejně mě předběhl.“ Zakroutila naoko nespokojeně hlavou.

„Předběhl, ale tvým koláčům se nic nevyrovná. Večeři mám zajištěnou, díky, mami.“

„I každý den, pokud budeš chtít.“

„Není třeba, naroste mi zadek.“

„Ale prosím tě.“

Vtom mě napadlo, že jsme si o mém pozadí teprve před chvilkou povídali s Frajerem, dokud nepřišel ten, co byl „už zase tady“.

„Mami?“

„Hm?“ Konečně přestala uklízet a sedla si na židli.

„Potkala jsi Frajera? Teď? Jak jsi šla sem?“

„Ne. Měla jsem ho potkat?“

„Před chvílí odešel, tak jste se asi minuli.“ Mávla jsem rukou.

„Vypadá to tak.“ Tím debatu o něm skončila. A já se na ni dívala a hledala v jejích očích vysvětlení jejího rozpacitého chování. Až když jsem změnila téma a začala se vyptávat na děti ze školy, uvolnila se a povídala mi, jak jsou rok od roku horší, drzejší a nejraději by měly k obědu jen hamburgery z mekáče místo zdravé, vyvážené stravy. Později se k nám připojil Frajer a rozebírali jsme samá nepodstatná zdvořilostní témata, jako by seděl u nás v obýváku. I když by tam nikdy nezapadl. Vlastně jsem se cítila zvláště právě proto, že jsem byla s nimi dvěma v jedné místnosti. A myslím si, že máma se cítila stejně. Netrvalo dlouho a s přáním hezkého zbytku dne odešla.

„Tak kdo to byl?“ zeptala jsem se přímo.

„Koho myslíš?“

„Toho, koho ti Maťo oznámil jako člověka, který tady zase je.“

„Lékař. Chtěl jsem s ním mluvit.“

„Ale no tak. Prosím, řekni mi pravdu.“ Snažila jsem se o nenucený tón a sexy pohled do jeho očí. Zřejmě byl na moje oči příliš zvyklý, protože to s ním nic neudělalo.

„Vypadám, že bych ti lhal?“

„Já nevím. Maťo mi nepřipadal, že by ti tak spěšně oznamoval příchod doktora. A s ním jsi přece mluvil včera.“

„Chtěl jsem vědět, jestli se něco nezměnilo.“ Zvázněl, ale do očí se mi už nepodíval.

„Změnilo?“

„Jasně, brzy tě odsud budu moct odvézt.“

„A brzy je kdy?“

„To mi neřekl. Teď musím jít, zítra přijdu.“ Dal mi nervózní polibek na čelo a odešel.

Moje propuštění se však tak brzy nekonalo. Nejdřív jsem musela pořádně potrápít svoje tělo, především své líné nohy. Zatnula jsem se a tvrdohlavě jsem se na ně stavěla i po nekonečném množství pádů. Skutečně mě už nebavil nemocniční stereotyp – ležení střídané se sezením – s Frajerovými a rodičovskými návštěvami, Matěm za dveřmi a pocitem, že na mě celý svět kašle.

„Můžu otázku?“ Podívala jsem se na Frajera, který mi pomáhal nasednout do naleštěného džípu, nejluxusnějšího auta, jaké jsem kdy viděla.

„Samozřejmě.“ Nevím, jestli se mi podíval do očí, téměř celý obličej mu zakrývaly sluneční brýle.

„Byla jsem v nemocnici tak dlouho. A nepřišel za mnou nikdo kromě tebe a našich... Nemám žádné přátele? Nejlepší kámošku?“

Na okamžik jsem si pomyslela, že neodpoví. Zabouchl mé dveře, sedl si za volant a nastartoval.

„Víš, jseš hezká holka. Máš život, jaký by každá jiná chtěla nejvíc na světě. Samozřejmě, měla jsi kámošky, jenže...“ Hledal slova.

„K věci,“ usmála jsem se povzbudivě.

Chytil mě za ruku. „Je mi to líto, ale nepřišel nikdo z tvých přátel. Oni jsou prostě takoví. Člověk je zajímavá, jen dokud je pro ně výhodné, aby je s ním viděli.“ Vzpomněla jsem si na střední školu, na které jsem byla vždy obklopená lidmi. Bylo pro mě nepředstavitelné, že jsou najednou všichni pryč. Bůhví kde, protože přešly roky, které ve svých vzpomínkách nemám. Rozkutálely se jako kuličky vysypané z pytlíku. Nevěřicně a zklamaně jsem zakroutila hlavou.

„Máš mě.“ Pohládl mě po tváři. „Chápu, že to máš

těžké, ale zvládneš to. Oba dva to zvládneme. Společně. A já ti pomůžu se vším, s čím budu moci.“

„Vážím si toho, moc. Jen mám v hlavě chaos. Promiň.“
Pokusila jsem se o chabý úsměv.

„Nemáš se proč omlouvat. Spíš já bych se měl, že jsem tě seznámil s takovými falešnými lidmi.“

„Nesmíš se z toho vinit, nemůžeš za to.“

„Musí to být pro tebe strašné,“ vzdychl.

„Jak jsi řekl, společně to zvládneme.“ Poplácala jsem ho po kloubech ruky.

„Připravená pokračovat ve svém staronovém životě?“

„Pojďme na to.“

Políbil mi ruku, kterou mi tiskl v dlani, a nastartoval. A já jsem věděla, že můj život, ať chci, nebo nechci, pokračuje. Poprvé jsem však měla pocit, jako bych vstoupila do života někoho jiného. Jako bych byla nucená žít a prožívat něčí minulost, něčí příběh na pokračování, o kterém nevím vůbec nic.

Frajerovo auto bylo na první pohled výjimečné. Lidé se za ním se zájmem otáčeli a já se za jeho tmavými skly cítila skvěle. Projížděli jsme známými ulicemi, ale byly nějak jiné. Přes známé čtvrti, ve kterých bylo víc paneláků. Kolem historického centra, ve kterém i dominanta města vypadala jinak, než jsem si ji pamatovala. Asi i ona prošla rukama plastického chirurga, stejně jako já. Dychtivě jsem sledovala lidi, budovy, auta na silnici a měla jsem pocit, že jsem prospala minimálně desetiletí.

„A jsme doma.“ Frajer zastavil před krásnou vilou s udržovanou zahradou. Tohle má být můj domov. Hm. Ani náznak, ani záblesk. Zklamání. Lékař řekl, že až se vrátím na místa, kde jsem předtím žila, možná se budu cítit, jako bych tam už někdy byla, i když se konkrétní vzpomínky nedostaví. Ale nestalo se vůbec nic. Na kaž-

dý detail jsem se dívala několik sekund, můj mozek ho však marně hledal ve svém archivu. Asi jsem měla příliš velké očekávání.

„Jsi oukej?“ zeptal se Frajer, když mi pomohl vystoupit a já jsem se na chodníku němě rozhlížela kolem sebe.

„Vlastně ani nevím.“ Zhluboka jsem vydechla. Dům byl krásný, jako vystřižený z katalogu. Před ním byla zaparkovaná dvě další, zjevně ne obyčejná auta. Moje nohy si ještě stále nepřivykly na chůzi, proto mě Frajer podepíral. Trpělivě čekal, než udělám první krok.

Nakonec jsme se dostali dovnitř. Usadil mě na obrovský kožený gauč a já se nemohla vynadívat na vkusně zařízený moderní, luxusní, ne však kýčovitý interiér.

„Máš to tady krásné.“ Rozhlížela jsem se kolem sebe, dokud mi pomáhal svléknout bundu.

„Máme,“ zdůraznil. „Skoro všechno jsi vybírala sama.“ Usmál se.

„Ani jsem netušila, že mám tak dobrý vkus.“ Neměla jsem chuť na žertování, ale chtěla jsem odlehčit mírně napjatou atmosféru.

„Jen ten nejlepší,“ řekl zastřeným hlasem. „Jsem rád, že jsi tady, živá a zdravá.“ Jeho obličej byl tak blízko mého. Stačil okamžik a naše sblížení potvrdil polibek. Dotkl se rty mých úst, rozhodně, přímo a bez váhání. A já měla najednou pocit, že mi srdce tluče jako stará tatramatka u našich v koupelně. Cítila jsem se jako puberťačka, kterou líbá idol z jejích tajných snů. V nemocnici nikdy nebyl čas ani vhodná chvíle na jakékoli intimnosti. Ani na polibky. Frajerovi musel stačit polibek na tvář, na čelo, později letmý polibek na rty. Tohle však bylo jiné. A mně se to až neskutečně líbilo. Když jsme do líbání zapojili jazyky, z Frajera vyprchala romantika a pohltila ho vášeň. Drsná a nespoutaná. Nestačila jsem se divit, co se mnou

dokáže udělat. Věděl přesně, co dělá. Ruku mi zabořil do vlasů, zaklonil mi hlavu a přešel jazykem po krku.

„Počkej,“ rázně jsem ho zastavila. Uvolnil sevření a nechotně se na mě podíval. „Na tohle ještě nejsem ani náhodou připravená.“ Nepřesvědčivě jsem zakroutila hlavou.

„Promiň, nechal jsem se unést. Stále mi to nedochází.“

„To je v pohodě, asi to chce čas.“ Čas! Čas? No, v tom návalu sexuální žádostivosti mě nenapadlo nic smysluplnějšího. To, že moje tělo vypadá, jako by se přeneslo minimálně o století dozadu, kdy se holicí potřeby vyráběly výhradně pro muže, jsem mu samozřejmě říct nemohla. Asi by to nebylo vhodné. My ženy přece nezarůstáme! Naše těla jsou přirozeně hladká jako dětská prdýlka.

„Máš ho, kolik ho jen budeš potřebovat.“ Pohládl mě po tváři.

„Ukážeš mi zbytek domu?“

„Jasně, pojd.“ Pomohl mi vstát a já si se zájmem prohlédla všechny místnosti. Protože jsem dosud něco takového pouze obdivovala v časopisech, byla jsem unesená. Z každé maličkosti, z každého detailu. Z myčky nádobí, kterou prý pouštíme zřídka, protože většinou večeříme venku, dokonce máme oblíbené restaurace! Z vany, která může klidně konkurovat wellness vířivkám. Z ložnice s obrovskou masivní postelí s béžovým saténovým povlečením.

„A tady máš své věci.“ Otevřel dveře do malé místnosti hned vedle ložnice, ve které se automaticky rozsvítilo.

Uviděla jsem dvě obrovské vestavěné skříně, oddělené zdí od komody, na které byly úhledně uloženy dámské a pánské parfémy a velká sametová šperkovnice. Odsunula jsem část posuvných dveří, které podhalily obsah šatny natřískané oblečením. Musela jsem se zhluboka nadechnout. Žasla jsem. A najednou mi bylo opravdu líto, že si nic z toho nepamatuji. Tohle nemohl být život,

tohle musel být sen! Pohádkový sen splněných přání. Příběh o Sněhurce anebo Šípkové Růžence, kterou probudil tým špičkových lékařů, a ne zelenooký princ se čtyřmi sty koní pod kapotou. Časy se mění. No jo.

„Jsi v pohodě?“ Frajer mě chytil za rameno.

„Jasně, jo, jsem. Jen mě mrzí, že si na nic nevzpomínám. Tak nějak jsem doufala...“

Objal mě. Ucítila jsem jeho typickou vůni a příjemné teplo náruče. Ruce jsem ovinula kolem jeho pasu.

„Nikdy nevíš. Chce to čas. Možná si vzpomeneš.“

„A co když ne?“

„Tak budu dělat všechno pro to, abys mě milovala tak jako předtím.“

„Jaký jsme měli vztah?“ Povolila jsem objetí a podívala se mu do tváře.

„Těžko to popsat.“

„Hádali jsme se?“

„Ne.“ Usmál se.

„Nelži. Takový vztah neexistuje.“ Popošla jsem ke skříni, postupně vysouvala poličky plné luxusních lodiček, kozaček a různých bot slavných značek.

„Nosím jenom jehly?“ Odbočila jsem od tématu a očima hledala nějaké pohodlné boty.

„No, většinou. Asi se ti teď bude chodit lépe v něčem nízkém. Můžeme je jet koupit.“

Vzala jsem do rukou jednoduché černé lodičky s červenou podrážkou, typickou pro značku, a žasla nad výškou podpatků. Neměly ani škrábaneček, zjevně byly úplně nové.

„To snad nebude potřeba, něco tady jistě najdu.“

„Ráda nakupuješ.“ Usmál se. „Až ti bude lépe, uděláme si výlet. A pokud se ti tady ty šaty nelíbí, můžeme taky nějaké dokoupit.“

„Ne, ne, ty věci jsou krásné. Jen nevím, kdy si je budu moct naplno vychutnat.“

„Jsem idiot, měl jsem ti koupit něco pohodlnějšího.“

„Nedělej si starosti,“ mávla jsem rukou. „Tak kvůli čemu jsme se hádali?“ Vrátila jsem se k původnímu tématu.

„Vážně jsme se nehádali.“

„To se mi nezdá.“ Zamračila jsem se na obrovskou zásuvku se spodním prádlem. Zarazila mě převaha krajk, které víc odhalovaly, než zahalovaly, a za výběr střihů by se nemusely stydět ani ženy z filmů pro dospělé.

„No, nechtěl jsem s tím začínat tak brzy, ale...“ Popošel ke komodě se šperky.

„Tenhle je tvůj.“ Podal mi velmi vkusný a velmi, velmi třpytivý prsten v otevřené krabičce.

Mimovolně jsem od Frajera couvla. Skutečně jsem počítala se vším, ale tohle jsem nečekala. Frajer mě až neskutečně přitahoval, ale pořád to byl cizí člověk, byla jsem v cizím domě a ten prsten stál určitě celý majlant, a to už bylo na mě fakt příliš.

„Promiň, neměl jsem to teď vytahovat.“ Zavřel krabičku a položil ji zpátky.

„Ne, je to v pohodě, jen jsi mě zaskočil.“ Na další překvapení jsem už nebyla zvědavá. Zavřela jsem skříň a vyšla ze šatny.

Sedla jsem si na gauč v obýváku a poprvé jsem se cítila opravdu zvláště. Trapně, v cizím prostoru s cizím chlapem. Bude skutečně těžké zvyknout si na to, jak jsem žila předtím, ať by bylo všechno nevím jak krásné.

Do postele jsem šla první. Dala jsem přednost volnějšímu bavlněnému tričku, které jsem delší chvíli hledala v šatníku mezi všemi těmi sexy košilkami, ve kterých má prsa sice vypadala skvěle, ale neměla jsem odvalu lehnot si v nich do postele, kde se mnou bude spát i Frajer.

Můj snoubenec. Bože! Cítila jsem se jako žena v nějaké islámské zemi, které rodiče našli manžela – a bez jejího souhlasu ji prostě dali do jeho postele.

„Pokud chceš, můžu spát na gauči. Asi ti to není příjemné.“

„Ne, vůbec ne, spi tady se mnou, prosím.“

Když ze sebe shodil župan, snažila jsem se nedívat s otevřenými ústy na jeho tělo. Bylo dokonalé. Lehl si do měkounkých peřin a chytil mě za ruku.

„Dnes toho na tebe bylo příliš moc. Pořádně se vyspi.“

„Děkuji ti za všechno.“

„Nemáš mi vůbec za co děkovat. Dobrou noc.“ Dotkl se mých rtů, pohladil mě po vlasech a zavřel oči. A já s ním. Usnula jsem okamžitě.

Když jsem se ráno probudila, nebyl v posteli. A v celém domě bylo příliš velké ticho na to, aby tam byl. Když jsem se převrátila k oknu, všimla jsem si na zemi vedle postele dvou krabic a na nich vzkazu.

Tvůj mobil a notebook se, bohužel, zničily při havárii, tak jsem si dovolil koupit ti nové. PIN 0000. Jel jsem do práce, ale brzy se vrátím.

Musela jsem se usmát. Bylo to od něj opravdu milé. Rozbalila jsem mobil a mačkala jsem všechno možné, až zareagoval a na černém displeji se objevilo bílé nakousnuté jablko. Frajer myslel na všechno. Do telefonního seznamu, kam jsem zabloudila pouze náhodou, mi uložil kontakty. Mámu, otce, sebe a Maťa. Klouzala jsem prstem po displeji, jestli je to skutečně všechno. Bohužel, bylo. Můj předešlý život ve čtyřech jménech.

Poslala jsem mu esemesku. *Děkuji*. Odpověď přišla dřív, než jsem stihla telefon pustit z ruky.

Pro tebe cokoli. Co v té chvíli znamenalo „cokoli“, jsem si neuměla představit.

Vlastně jsem ani netušila, proč jsem dostala notebook. Když jsem otevřela internetový prohlížeč, přemýšlela jsem, co do něj mám zadat. Zkusila jsem staré známé stránky, které nahrazovaly bulvární plátky a lidé v práci jimi právě začínali den. Objevilo se mi množství článků a reklam, a já jsem se hned cítila klidnější, když jsem viděla, že se toho moc nezměnilo. Jen se už svlékají jiné hvězdy, než jsem si pamatovala. Majetky bohatých stále rostou, a chudí? Ti sami netuší jak, ale daří se jim vyžít ze stále menších platů a platit stále vyšší poplatky. Teenagerské idoly propadají drogám a jsou na to pyšné. Na slovenské hudební scéně kralují rapující kluci s odvážnými pózami a silnými texty. Většina jmen mi nic neříká, jen příběh je téměř vždy stejný. Vznikly nové páry a zanikly velké hvězdné lásky.

Prošla jsem stránky se showbyznysem, politikou, sportem i módou. Hledala jsem něco, sama netuším co. Něco, co mi pomůže vzpomenout si. Něco, co mě vrátí do reality. Měla jsem pocit, že jsem byla dlouhá léta někde pryč. Zavřená, bez informací a novinek ze kterékoli oblasti. A vlastně jsem ani nebyla tak daleko od pravdy. Odložila jsem počítač stranou a vstala z postele. Lékař mi doporučil co nejvíc chodit. Sice mi bylo pod peřinou fajn, ale už bylo toho odpočinku na mě moc. Nohy mě poslouchaly stále víc, takže jsem neměla problém projít do šatny a odsunout obrovské dveře skříně. Chvíli mi trvalo, než jsem v ní našla něco, co nemělo výstřih až na pupek. Vytáhla jsem sametové tmavě modré tepláky a obyčejné tričko s krátkými rukávy. Dala jsem si rychlou sprchu a po obdivném pohledu na prsa jsem se odhodlala zadívat se na svůj obličej. No, je na čase se sebou něco udělat. Přeshla jsem k toaletnímu stolku a z bohatého výběru líčidel jsem sáhla po make-upu, řasence a očních stínech. Tahy

mi šly jaksi automaticky a při dalším pohledu do zrcadla jsem konečně uviděla něco jiného než bledý obličej s výrazem Alenky ztracené v říši divů.

Musela jsem se na sebe vítězoslavně usmát. Vlasy jsem si vyčesala do vysokého culíku, a když jsem slyšela bouchnout dveře, vykročila jsem z obýváku vstříc Frajerovi. Vypadal perfektně jako vždy, ale ještě stále jsem si na to nezvykla.

„Ahoj.“ Usmála jsem se. Sebevědomě, vypadala jsem přece konečně dobře. Nemluvě o tom, že jsem se tak i cítila.

„Vau! Vypadáš úžasně!“ Políbil mě na rty a zabouchl za sebou vchodové dveře. „Chtěl jsem objednat oběd, ale tohle chce pořádnou restauraci.“

„Ještě bych měla skočit ke kadeřnici. Nevíš, kam jsem chodila?“ Podívala jsem se na své zplihlé vlasy.

„Tak to netuším. Zdá se mi, že do toho salonu krásy v hotelu na náměstí. K tomu blondákovi, co vypadá jako žena. Neumím si vzpomenout, jak se jmenuje.“

„Někoho si najdu.“

„Kamarádova přítelkyně má podobný salon, řeknu mu, ať ti zařídí termín.“

„Nehoří to, ještě nemám odvalu někam chodit.“

„Maťo tě vezme, je ti vždy k dispozici. Ať tě ani nenapadne chodit někam sama,“ vyhrkl přímo rozkazovačně, což mě zaskočilo.

„Nechci nikoho otravovat.“

„Zbláznila ses? Platím ho za to, je to jeho práce. Ty nedělej nic, na co se necítíš, všechno se dá zařídit.“

„Vážím si toho, děkuji.“ Vlastně se mi ulevilo.

„Půjdeme na ten oběd?“ zeptal se.

„Jasně. Jdu se převléknout,“ přikývla jsem a poměrně jistou chůzí jsem přešla do šatny. Jedny džíny mi byly velké, druhé malé. Nakonec jsem si oblékla elastické černé